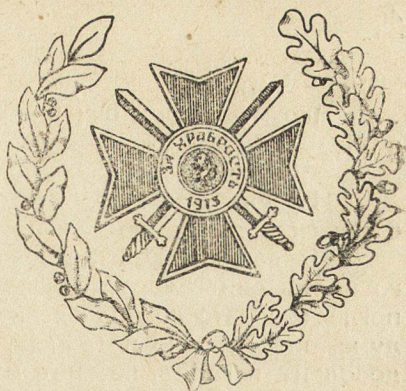

Ал. Т. — подполковникъ о. з.

Сладката смъртъ

Аврамъ Бехморамъ отъ гр. Русе, единъ отъ героитѣ на славната епопея при Сливница-Драгоманъ е на умирање.

Днитѣ му се свършиха.

Оставатъ само минути до краятъ му.

Смъртта е ниско надвесена надъ неговото легло и очаква последното му дихане.

Въ стаята цари мълчание и самота.

Около него се навърта една-единичка, жена му Сара, негова обична и вѣрна другарка отъ четиридесетъ години и никой, абсолютно никой другъ.

Снаха имъ Ануиъ бѣше отишла въ Синагогата да урежда книжата по погребението, а синъ имъ Израелъ бѣше на война и отъ една година не бѣ се обадилъ.

Есенна привечерь.

Слънцето е на залѣзъ.

Последнитѣ му лъчи съ порпурово виолетовъ свѣтликъ проникватъ презъ прозореца въ стаята и бледо освѣтляватъ вече добилото мъртва осанка лице на умирающия Аврамъ.

Още мигъ и черниятъ мракъ на нощта ще настели своята плащеница.

Сара стана да запали лампата.

Въ това време се чуха стѣпки и звънъ на шпори.

Вратата се силно отвори и на прага се показа мжжествената фигура на Израелъ.

Той си идеше въ отпускъ.

Сара се вкамени отъ изненада.

— Израелъ!

— Мамо!

Тѣ се пригърнаха.

— Дѣ е Ануиъ?

— Въ Синагогата. Баща ти умира. Не шуми, . . . презъ сълзи отговори Сара.

Израелъ доближи леглото на прѣсти и се вгледа въ лицето на баща си, покритъ вече съ бледнината на настѣпващата смъртъ.